

Isabelle Beernaert: Laat me. Een dansvoorstelling die je echt weet te raken

Recensie: Mieke van der Raay

In het Nieuwe Luxor theater was afgelopen woensdag 20 november de première van *Laat me* van Isabelle Beernaert.

Isabelle Beernaert weet met haar choreografieën de harten van het publiek te raken. Maar hoe komt het dat iets je raakt of juist niet? Waarom staan je haren rechtop bij het horen van een bepaald muziekstuk? En waarom smaakt het ene gerecht zoveel beter dan het andere? Isabelle gelooft dat dit voortkomt uit de bezieling waarmee iets wordt gecreëerd. De passie, de liefde, de intentie die erachter zit, de roep van je hart. Dit thema staat centraal in de voorstelling *Laat me*.

Dans is de taal van de ziel. Het maakt geen geluid, het is stil, maar tegelijkertijd zegt het zoveel. Je zit in het theater, het wordt langzaam donker... De muziek begint, de lichten gaan aan en een danser beweegt in de ruimte als een penseel op een schilderij, als een pen op een wit blad papier. De danser neemt je mee in het verhaal. Wat moet je hiervoor doen? Stilzitten, kijken en luisteren. Niets anders. En dan zie je het, voel je het, ervaar je het. De trillingen, de energie, het onbeschrijfelijke... de fluisteringen van de ziel.

Je verstand weet de weg niet, je hart is er al geweest en je ziel is er nooit weggegaan...

Iedereen legt een eigen pad af. Maar wat is jouw unieke pad om te bewandelen? In de huidige prestatie maatschappij ervaar je al snel de druk om te presteren, angst voor mislukking en om anderen teleur te stellen of de druk van sociale media. Je krijgt honderden indrukken per dag te verwerken, er is zoveel te zien, zoveel om na te streven. Maar is dat wie jij bent? En is wat jij van anderen ziet, wel wie zij echt zijn? Hoe zorg je dat je je eigen stem blijft volgen en tot uiting brengt en leeft vanuit authenticiteit?

Voor 'Laat me' blijft choreografe Isabelle Beernaert op eigen bodem en laat zij zich inspireren door de grootmeesters in Nederlandstalige chansons. Waar haar laatste producties veelal gekenmerkt werden door internationale invloeden, brengt Isabelle haar choreografieën dit keer dichterbij huis dan ooit. Laat u meeslepen en verrassen door dans op prachtige Nederlandstalige klassiekers.

Bij binnenkomst in de zaal zie je de dansers al liggen op het grote, verder lege podium. Langzaam rollen ze weg om plaats te maken. Zodra het zaallicht uit gaat zie je Isabelle op een groot scherm dansen en dan stapte ze uit het scherm in een mooie gouden jurk. Heel intens, met pure emotie, danst ze op de sensuele muziek. Je kunt niet anders dan gebiologeerd naar deze fantastische dame kijken. Hierna komen de dansers op, het is een snelle afwisseling in tempo en bewegingen. Dan sensueel, dan weer intens, maar vooral vechtend met elkaar, maar ook met zichzelf. Ieder beweging maakt duidelijk waar de danser voor staat. Dat er gekozen is voor Nederlandstalige muziek, is alleen maar een verrijking voor de dans. Daardoor komt alles nog intenser binnen bij je, je voelt wat zij voelen. Je kunt bijna niets anders doen dan ademloos kijken naar de dansers. Ieder heeft zijn of haar eigen inbreng in de dans. Manon Beernaert-Riffletivo en Sofie Konings, qua uiterlijk twee totaal verschillende

danseressen, passen perfect bij elkaar: ze zwepen elkaar op in een gezamenlijke dans, die begint in een gevecht en eindigt met liefde. Duidelijk was dat ze wisten hoe je dit intense gevoel moeten overbrengen. Bij de laatste twee nummers komt Isabelle er ook weer bij in haar mooie gouden jurk. Na afloop is de ontlasting zichtbaar bij de dansers. Ze stralen en hebben plezier met elkaar

